

wierzejski

WITOLD KAZIMIERZ WIERZEJSKI

Witold Kazimierz Wierzejski urodził się 20 lutego 1930 roku w Brwinowie koło Warszawy. Do szkoły podstawowej chodził w Warszawie, a po wybuchu wojny w 1939 roku uczył się w Zalesiu Dolnym koło Piaseczna oraz na kompletach tajnego nauczania we własnym domu. Maturę zdał w 1948 roku w Liceum im. Emilii Plater w Zalesiu. W tym roku dostał się na studia inżynierskie na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej (kierunek Prądy Słabe). W czasie studiów, w grudniu 1950 roku, podjął pracę etatową w Polskim Radiu. Dyplom inżynierski uzyskał w lutym 1952 roku. Od 1953 roku rozpoczął wykonywanie prac zleconych w Katedrze Podstaw Telekomunikacji profesora Adama Smolińskiego, pracując jednocześnie na etacie w Polskim Radiu. W 1954 roku rozpoczął studia magisterskie na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, zrezygnował z etatu w Polskim Radiu, ale nadal wykonywał prace zlecone w Katedrze. Były to opracowania i konstrukcje: generatora impulsowego, wzmacniacza szerokopasmowego z Jerzym Baranowskim oraz wraz z Jerzym Helsztyńskim oscyloskopu-synchroskopu nanosekundowego ZPT 113, który był później, przez rok, najszybszym oscyloskopem w Europie. Od 1 stycznia 1956 roku został asystentem i oprócz prac konstrukcyjnych prowadził zajęcia laboratoryjne i ćwiczeniowe ze studentami. Dyplom magisterski uzyskał 27 czerwca 1959 roku za pracę o spiralnych liniach opóźniających i przeszedł od 1 lipca 1959 roku na etat starszego asystenta w Katedrze Układów Elektronicznych Politechniki Warszawskiej. Tematyka prac w Katedrze już się częściowo zmieni-

ła. Witold Wierzejski był członkiem Zespołu Aparatury Biocybernetycznej, zajmującej się metodami i sprzętem elektronicznym do badania i analizy ciśnienia wewnątrzczaszkowego i przepływów krwi. Zespół, kierowany przez profesora Wiktora Golde, opracował i wdrożył do produkcji w 1979 roku histograf ciśnienia wewnątrzczaszkowego. Prowadzono również prace z reoencefalografii. W latach 1964–1973 Witold Wierzejski wraz z Jerzym Helsztyńskim wykonali cztery opracowania teoretyczne i sprzętowe na potrzeby kolejnictwa. Doktorat uzyskał 30 marca 1982 roku za pracę: *Formowanie czoła impulsu w linii opóźniającej z diodami półprzewodnikowymi o pojemności uzależnionej napięciowo*, promotorem był profesor Wiktor Golde. Po śmierci profesora Goldego w 1983 roku Witold Wierzejski objął kierownictwo Zespołu. W 1986 roku Zespół zakończył i przekazał do produkcji mikroprocesorowy analizator ciśnienia wewnątrzczaszkowego dla Zakładu ZALIMP.

Jako wykładowca i starszy wykładowca prowadził wykłady z „Układów elektronicznych II” i „Wybranych układów elektronicz-

Słowa kluczowe

- synchroskop
- nieliniowe linie opóźniające
- biocybernetyka
- histograf ciśnienia wewnątrzczaszkowego
- „Solidarność Żyje”

W

nych”, a od 1981 roku „Cyfrowe przetwarzanie sygnałów biologicznych”.

Prowadził 34 prace dyplomowe inżynierskie i magisterskie, częściowo związane z tematyką swych prac naukowych z przetwarzania sygnałów, z badań biocybernetycznych, a sześć dotyczyło syntezy muzycznej. Oprócz wydawanych publikacji przygotowywał również referaty na konferencje naukowe w kraju i za granicą. Jest też właścicielem dwóch patentów. W latach 1967–1980 uzyskał 10 Nagród Rektora Politechniki Warszawskiej za pracę naukowo-badawczą. W 1976 roku został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi, w 1987 roku — Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, a także srebrną odznaką „Za Zasługi dla Warszawy”.

Od 1 października 1968 roku był wykładowcą, a od 1 października 1973 roku starszym wykładowcą. W 1995 roku przeszedł

na emeryturę, ale nadal pracował na pół etatu w Katedrze, a później miał zlecane wykłady z „Cyfrowego przetwarzania sygnałów biologicznych”.

Był jednym z członków założycieli Polskiego Towarzystwa Inżynierii Biomedycznej w Warszawie. W ramach działalności pozanaukowej zajmował się współpracą techniczno-organizacyjną z grupami opozycyjnymi. Było to powielanie tekstów, naprawa powielaczy, opracowanie powielacza i jego produkcja oraz wydany w podziemiu *Mały poradnik drukarski*. Z inicjatywy Witolda Wierzejskiego wraz z jego kolegami z Wydziału Elektroniki został zaprojektowany i wykonany w kilku egzemplarzach nadajnik „Bolek i Lolek”, który w program 1 telewizji wpisywał napis „Solidarność Żyje” w czasie stanu wojennego, jego produkcję przejęła inna grupa konspiracyjna. W tym czasie był już członkiem Solidarności.

